

Palmesøndag, Sulsted kirke 5.april.2020

Salmer

DDS 176 Se, hvor nu Jesus træder (mel:Melchior

Vulpius 1609)

874 i "100 salmer" Du tar mig som jeg er

Velkomst

Velkommen til en kort gudstjeneste her i Sulsted kirke.

Det er en særlig tid, både fordi vi stadig er tvunget til at være adskilt og ikke kan mødes her i kirken, men også fordi vi i dag indleder påskeugen. Påsken er kirkens helt store højtid og mange af os plejer, at mødes her i kirken og høre de store fortællinger om Jesu sidste tid sammen med sine disciple, hans død på korset og sidst i påskeugen den uforståelige og fantastiske opstandelse, som giver os alle livet igen.

Kirkens navn for denne søndag er "Palmesøndag", dvs. den dag hvor Jesus red ind i Betlehem på et æsel. Han blev hyldet og der blev smidt palmeblade for hans fødder, men Jesus vidste godt selv, at han red mod den visse død. Vi skal synge to salmer, høre søndagens tekst, en kort prædiken, bede fadervor og høre velsignelsen.

Vi skal begynde med at synge en gammel salme, som passer til dagen i dag, nemlig "Se, hvor nu Jesus træder". Det er nr. 176 i den nye salmebog eller nr.150 i den gamle. Du kan også følge med i teksten her på skærmen, mens vi synger.

Se, hvor nu Jesus træder
hen til den morderstad,
enddog man ham bereder
så grumt et blodebad.

Enddog med Guddoms-øje
sit fængsel, kors og nød
forud han skuer nøje,
ja, ser sin visse død.

Dog vil han fri i sinde
mod sine fjender gå;
han ved, han skal dem binde
og evig sejer få.

Her er han, som vil løse
hver syndebunden træl;
her er han, som vil øse
trøst i hver bange sjæl.

Her er han, som vil favne
dig med sin kærlighed;
her er han, som vil gavne
dig med sin blodig sved.

Her er han, som vil bære
en tornekrans for dig,
her er han, som skal være
din drot evindeligt.

O Jesus, gid jeg kunne,
som jeg så gerne vil,
dig ære nogenlunde,
hjælp du mig selv dertil!

Jeg gerne mine klæder
vil for dig lægge ned,
jeg med i flokken træder,
som er til tak bered.

Jeg bær' og mine palmer
til ærens konge frem;
jeg sjunger mine salmer,
o Jesus, hør dog dem!

Vort hosianna klinge!
Du ærens konge, gak
vor død at undertvinge
og hav så evig tak!

Tekstlæsning

Jeg vil nu læse dagens tekst fra Markusevangeliet. Det stykke jeg læser for jer er fra da Jesus var i Betania to dage før den store påskefest. Ypperstepræsterne er i gang med at planlægge, hvor og hvornår de skal tage Jesus til fange, da de ikke ønsker at vække for meget opsigt og skabe uro i folket under påskens festligheder. Kort efter dette besøg går Judas til ypperstepræsterne og forråder Jesus.

Da Jesus var i Betania i Simon den Spedalskes hus og sad til bords, kom der en kvinde med en alabastkrukke fuld af ægte, meget kostbar nardusolie. Hun brød krukken og hældte olien ud over hans hoved. Men

nogle blev vrede og sagde til hinanden: »Hvorfor ødsle sådan med olien? Denne olie kunne jo være solgt for over tre hundrede denarer og givet til de fattige.« Og de overfusede hende. Men Jesus sagde: »Lad hende være! Hvorfor gør I det svært for hende? Hun har gjort en god gerning mod mig. De fattige har I jo altid hos jer, og når I vil, kan I gøre godt mod dem; men mig har I ikke altid. Hun har gjort, hvad hun kunne. Hun har på forhånd salvet mit legeme til begravelsen. Sandelig siger jeg jer: Hvor som helst i hele verden evangeliet prædikes, skal også det, hun har gjort, fortælles til minde om hende.« Markusevangeliet kap 14,3-9

Amen

Prædiken

For leden hørte jeg en kvinde i fjernsynet fortælle om, hvor svært det var at nå det hele her under Coronakrisen. Hun skulle både passe sit arbejde derhjemme, sine tre børn, hvor den ene "bare" skulle passes og de andre to skulle hjemmeskoles. Hun blev forstyrret i sit arbejde, når hun forsøgte at arbejde, hun følte ikke hun gjorde det godt nok med at hjemmeskole sine børn og den mindste der "bare" havde brug for at lege og få omsorg fik ikke meget af hende. Hun gjorde alt hvad hun kunne for at nå både børn og arbejde.

Men lige meget hvor meget hun forsøgte, så syntes hun ikke at hun levede op til egne forventninger nogle af stederne, hun slog ikke til nogen steder.

Jeg blev faktisk ret trist, da jeg hørte det. Jeg ved, at mange ønsker at være perfekte og i den stræben efter at være den perfekte mor, den perfekte far, den perfekte medarbejder, veninde og så videre får lagt et

helt urimeligt forventningspres på sig selv. Men jeg tror faktisk, at jeg blev overrasket over, at vi også lige nu stiller SÅ store krav og forventninger til os selv. Nu er det bare nogle andre krav og forventninger. Nu skal vi kunne passe vores arbejde ligeså godt derhjemme fra, som vi før gjorde fra kontoret – nu skal vi hjemmeskole vores børn lige så godt, som hvis de var blevet undervist i skolerne – og vi skal kunne vise sjove og opfindsomme aktiviteter frem på de sociale medier, så andre kan se vi har styr på vores liv. Vi skal præstere det bedste og det mest optimale vi kan.

Eller skal vi nu også det? Vi lever i et præstationssamfund og en perfektionskultur, som indimellem er ved at kvæle os. Måske er det NU – nu hvor alting er vendt på hovedet, at vi skal turde at gøre noget anderledes. Måske er det nu, vi skal gribe chancen til at kigge på, hvad der er det vigtigste i vores liv og ikke være så optaget af, hvordan det ser ud hos

andre. Måske skal vi bare gøre det bedste vi kan og overlade resten til Gud. Prøv at tænk hvis vi kunne sige om os selv: Jeg har gjort, hvad jeg kan! Eller om den anden: hun har gjort hvad hun kunne! Det er faktisk det Jesus siger til os i dagens evangelium – en kvinde kommer til Jesus og hælder en meget kostbar olie over hans hoved. Folk omkring hende bliver vrede og skælder hende ud fordi hun har ødslet med olien, den kunne have været solgt og pengene kunne have været brugt på de fattige. Jesus svar er: ”Lad hende være! Hvorfor gør I det svært for hende? Hun har gjort, hvad hun kunne!”

Er det ikke godt nok at gøre det man kunne – Jesus roser kvinden, han tager hende ligefrem i forsvar over for de andre. Der er flere der gør ham opmærksom på, at man kunne have solgt den kostbare krukke med olie og have brugt pengene på de fattige – Jesus svarer, at de fattige altid er hos jer, dem kan I altid hjælpe. Den

handling kvinden i omsorg og næstekærlighed har gjort for ham, må ikke gøres til skamme – hun har gjort, hvad hun kunne.

Bill Gates, en meget magtfuld amerikansk forretningsmand, har udtalt i en artikel, at der er en åndelig mening at finde i alt. Ikke at det der sker os mennesker sker af en bestemt mening, men at der er noget meningsfuldt at hente selv i det svære og i krisen. Han har overvejet hvad der kan findes af meningsfuldt i Corona-krisen. Her er hans bud:

1 – den minder os om, at vi alle er lige, på tværs af kulturer, religion, beskæftigelse eller økonomisk situation – virussen behandler os alle lige og måske skulle vi gøre det samme.

2 – den minder os om, at vi er forbundne og det, det der rammer én rammer alle.

3 – den minder os om, hvor vigtig vores sundhed er og at vi har glemt det og udsætter vores krop for alt for meget junkfood, præfabrikeret mad og tilsætningsstoffer og gift.

4 – den husker os på, hvor kort livet er og hvad der er mest vigtigt for os – og vores vigtigste formål skulle være at hjælpe andre, og især dem, der er syge og svage.

5 – den minder os om, hvor materialistiske vi er og det bliver tydeligt for os, at vi har mest brug for det essentielle: mad, vand og medicin.

6 – den minder os om, hvor vigtig vores familie liv og hjemme liv er og hvordan mange af os helt har glemt det.

7 – den minder os om vores arbejde ikke er det vigtigste i vores liv og ikke er det vi er skabt til. Vores

vigtigste job er at holde øje med hinanden, passe på hinanden og være til glæde for hinanden.

8 – den husker os på at holde vores egoer i skak. Lige meget hvor store vi synes vi er, kan en ”simpel” virus bringe vores liv til stilstand.

9 – den husker os på at styrken i den frie vilje ligger i vores hænder. Vi kan vælge at hjælpe hinanden, dele med andre, give til andre og støtte andre eller vi kan hjælpe at være selvoptagede, at hamstre og kun være optaget af os selv.

10 – den husker os på, at vi kan være tålmodige eller vi kan gå i panik.

11 – den husker os på, at dette kan enten være slutningen eller en ny begyndelse.

12 – den husker os på at jorden er syg og vi efter tre uger, hvor verden har været lukket ned, kan se, at

verden har godt af vores mindre rejseaktivitet og forurening.

13- den husker os på at efter hver svær periode, er der en opstandelse.

14 – hvor mange vælger at se corona/covid19, som en stor ødelæggelse, vælger jeg at se den som en stor mulighed for at gøre noget andet.

For mig giver disse 14 punkter en påmindelse om, hvad der er væsentligt. Den husker mig på at jeg skal gøre det bedste jeg kan, at jeg skal være til stede i mit liv, sammen med dem jeg elsker og dem, der elsker mig. Jeg skal være nærværende, der hvor jeg vælger at bruge mine kræfter og at forsøge at sige farvel til den lille stemme inden i mig, der gerne vil have mig til at være perfekt. Alt dette er indimellem svært at huske i en hverdag, hvor jeg hele tiden kan sammenligne mig med andre og hvor jeg forventer mere af mig selv end der egentligt er rimeligt, og jeg egentlig kan holde til.

Påskeugen begynder i dag. Jesus er på vej mod sin død – døden på et kors. Han drager mod den visse død og med oprejst pande, han ved, at det er det han skal gøre, han ved, at det er det liv Gud ønskede for ham. Han forsøger ikke at være noget andet – han forsøger ikke at gøre det perfekt. Han bliver endda bange og beder Gud finde en anden løsning. Han lader sig salve af kvinden og modtager den handling og kalder den god. Han forsvarer kvinden over for dem, der vil gøre handlingen ødsel og intet værd. Han kunne have stoppet hende, men han ved, at hun gjorde hvad hun kunne og det er godt nok! Han er nemlig den, som vil fortælle hver enkel af os, at vi gør det godt nok – også selvom vi ikke når alt vores arbejde, alt undervisningen af børnene eller alt tøjvaske.

Her er han, som vil løse
hver syndebunden træl;
her er han, som vil øse
trøst i hver bange sjæl.
Amen

Lad os alle bede

Du levende Gud, som har bolig iblandt os.
Kirkernes døre er låst i disse dage, men din himmel
over os er åben som altid.
Vi beder for dem der er alene, og dem der er sammen.
Dem der er bekymrede, og dem, der ikke magter
alvoren.
Vi beder for de syge, og deres pårørende.
Dem der mister, og dem der skal dø.
Tak for korsets løfte om, at der altid er en ny solopgang
- i liv og død.
Giv styrke, både til dem det er ramt af magt - og dem
der er ramt af magtesløshed!

Hjælp dem der lider, mere end vi forstår, dem som ville
ønske, de havde det som os!
Lad os forblive ét i dig ved din ånd - også på afstand.
Hvad vores hjerter flyder over med i ord eller stilhed,
griber du: Vores verden - i dine hænder.

"Fadervor, du som er i himlene! Helliget vorde dit navn,
komme dit rige, ske din vilje på jorden, som den sker i
himlen; giv os i dag vort daglige brød; og forlad os vor
skyld, som også vi forlader vore skyldnere, og led os
ikke ind i fristelse, men fri os fra det onde. Thi dit er
riget og magten og æren i evighed!
Amen.

Velsignelse

Vi skal slutte gudstjenesten med at synge "Du tar mig som jeg er!". Den fortæller os, at Gud tager os som vi er og at vi ikke behøver at være perfekte eller særligt dygtige til noget – men at vi er gode nok, lige præcis som dem vi er!

1. Du tar mig, som jeg er,
du tar mig, som den blide sommerregn
gir både korn og mælkebøtter væde,
som solen stråler over høg og stær,
og duggen spreder guld på skrald og hegn,
du tar mig med din sommerlyse glæde!
2. Du tar mig, Herre Gud,
når jeg er svag, og ingenting er værd,
og jeg så tit har nægtet dig min tanke.
For jeg er barnet, som du førte ud
af dåbens storm og skum, om skarpe skær,
mit kors er dit, det er min redningsplanke!

3. Du tar mig i min nød,
du tar mig, når jeg danser glad og vild,
du ser i hjertet jeg er en af dine.
Du er hos mig, selv i min skam og død,
for ingenting kan ændre det du vil,
og du vil ikke andet end velsigne!
4. Du tar mig som jeg står,
fuldstændig som jeg står og går, jeg får
forladelse for alt, hvad jeg forspildte.
Og sommer spirer af en vinters sår,
og frihed springer ud af trællekår.
Fortabtes domme er hos dig så milde!
5. Du tar mig med dit Ord,
som taler i mit lange korte liv,
som vælder af din visdoms himmerige.
Nu, Herre, tag mig nådigt til dit bord,
og hvisk om skyld og blod, og brød og vin,
så vandrer jeg ad nådens himmelstige!

6. Du tar mig, som jeg er,
i alt mit ingenting, du griber mig,
i død og sorg og vé – når jeg må græde.
Du favner mig, du tar mig som jeg er,
al fare, smerte, savn, står nu til dig,
hav evig tak, og tag imod min glæde!
Tekst: Sten Kaalø, 2002, Melodi: Hans Peter Soelmark

Tak for i dag og alt godt.